A°. 1840.

ZONDAG DEN

N°. 18.

1sten MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 27 Februarij 1840.*

Bij resolutie van Zijne Excellende, den Heer Gouverneur Generaal, van heden, No. 298 | 257, is de Heer A. VAN GELDER Hz., benoemd tot *GOUVERNEMENTS MAKELAAR*, en zulks tot aankoop en leverancie van zoodanige Artikels, als welke de Leveranciers van het Gouvernement in gebreke blijven, ingevolge met hen aangegane Contracten, ter zijner tijd aan 's Lands Magazijnen te leveren — Wordende degenen, welke zulks mogte aangaan, bij deze, namens Zijne Excellentie gewaarschuwd, om zich te hoeden voor de schaden, welke uit zoodanige aankoopen voor hunne rekening kunnen proflueren, en welke zij kunnen voorkomen door zich stiptelijk aan hunne aanneming te houden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 29 Februarij 1840.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal, dd. 22 dezer maand, No. 279 | 240, is aan den Persoon van HENRIJ LEMMERS, toegestaan om zich te mogen noemen HENRIJ GABRIËLS, met autorisatie op den Ambtenaar belast met het houden der Burgerregisters, denzelven onder dien naam in te schrijven.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

POST-KANTOOR.

Onafgehaalde Brieven over de maand FEBRUARIJ 1840.

J. P. Jactt. — M. D. Mendes. — M. J. Pilander. — J. Schiff. — U. Wilkens. — J. Wilson.

Koopvaardij:

G. R. Glim. — Tjebbes. — Andriesse. — A. J. Havinga. — C. Smitt. — N. K. Dijkhuis. — Wildschut. — J. Krul. — J. de Boer. — H. K. Sietzema.

Marine:

Z. M. Brik *de Gier.*

Nickerie:

A. Wix. — H. R. Wichers.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 28sten Februarij, de Nd. Am. Brik *Garnett*, Kapt. H. Hodge, naar Boston; lading: 335 vaten - 40 tierces - en 17 vaatjes Malassie.

Idem, de Engelsche Sloep *Pembroke*, Kapt. J. Turrell, naar Demerary.

EDICTALE CITATIE.

(9354) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, dagvaard bij deze, alle *bekende* en *onbekende* Crediteuren:

Van PEGGY PATERSON, wegens het *provenue* van het op den 1sten Augustus 1839, bij Executie verkochte Huis en Erf, gelegen aan de *Rust en Vrede Straat*, La. E. No. 147; aangekomen hebbende PEGGY PATERSON voornoemd.

Van G. C. F. LEUE, wegens het *provenue* van het op den 25sten October 1839, bij Executie verkochte Huis en Erf, gelegen aan *Zwartenhovenbrug Straat*, La. E. No. 246; aangekomen hebbende G. C. F. LEUE voornoemd.

Van den Boedel wijlen MARIA ANNA LOUISA THOMAS Weduwe Mr. HENRY ZACHARIA COUDERC, wegens het *provenue* van het op den 10den Mei 1839, bij executie verkochte *een vierde* aandeel in de Plantaadje *Anna'szorg*, gelegen aan het gedolven Kanaal van de *Warapper Kreek;* aangekomen hebbende opgemelde Boedel wijlen MARIA ANNA LOUISA THOMAS Wed. Mr. HENRY ZACHARIA COUDERC voornoemd.

Van E. F. VAN OMMEREN laatst Wed. J. C. MULLER, wegens het *provenue* van het op den 10den Mei 1839, bij Executie verkochte 17/96 aandeelen in de Plantaadje *Anna'szorg*, gelegen aan het gedolven Kanaal van de *Warapper Kreek;* aangekomen hebbende E. F. VAN OMMEREN laatst Wed. J. C. MULLER voornoemd.

Om te compareren of Gemagtigden te zenden, ter *præ et concurrentie* Rolle van het Geregtshof dezer Kolonie, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 10den April 1840, des voormiddags om *acht* uur, en aldaar te zien dienen van relaas en bijlagen, voorts hunne sustinuen van *præ et concurrentie* op te geven, en met den Impetrant voort te procederen als naar regten.

En op dat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan *Paramaribo, dezen 1sten Maart 1840.*

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

EDICTALE CITATIE.

(9355) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, dagvaard bij deze, alle *bekende* en *onbekende* Crediteuren:

Van F. C. ADNEY, wegens het *provenue* van het op den 13den September 1839, bij Executie verkochte *een vijfde* gedeelte in het Huis en Erf, gelegen aan de *Groote Dwars Straat*, La. E. No. 201; dezelve F. C. ADNEY aangekomen hebbende.

Van J. N. DE VRIES GERHARDT, wegens het *provenue* van het op den 1sten November 1839, bij Executie verkochte *onbebouwd* Erf, gelegen aan de *Weide Straat*, La. D. No. 61; dezelve J. N. DE VRIES GERHARDT, aangekomen hebbende.

Om te compareren of Gemagtigten te zenden, ter *præ et concurrentie* Rolle van het Geregtshof alhier, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 10den April 1840, des voormiddags om *acht* uur, ten einde aldaar, ingevolge art. 91 der manier van procederen, hunne sustinuen, zonder form van proces, mondeling voor te dragen, en op welke mondelinge voordragt, door den Hove zal worden regt gedaan, als zal bevonden worden te behooren, op pœne van *silentium perpetium.*

En op dat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd te *Paramaribo, dezen 1sten Maart 1840.*

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

ADVERTISSEMENTEN.

Mengelwerk.

EENE SLONSTER KAN MEER VESLONSEN, DAN EENE PRONKSTER VERPRONKEN.

Als er één land op den aardbodem is waar de weelde, de verkwisting, de overdaad zich aanstonds in hare treurige gevolgen kenmerkt, dan zeker is het ons land. Hetgeen er is, is met moeite verkregen, met spaarzaamheid overwonnen en door onophoudelijke zorg in stand gebleven. Laat men de moeite, de spaarzaam-

heid en de zorg varen, het gaat er mede even als met onze, aan de zee ontweldigde gronden; zij keeren tot de zee weder, aan dewelke zij ontnomen zijn. De spaarzaamheid en matigheid zijn de dijken die de schatten tegen de vloeden, welke van alle zijden dreigen, beveiligen moeten. Zijn deze vervallen, van stonden aan vernietigen zij het kostelijke menschenwerk, en werpen het in eene grondelooze zee, van waar geene redding, geene uitkomst meer is.—

Zoo is de geschiedenis van ons geheel land, zoo is de geschiedenis van ieder huisgezin! Wij staan op eenen bodem aan de zee ontweldigd, en slechts met moeite tegen haar geweld beveiligd; onze bezittingen zijn desgelijks aan de zee door den koophandel ontnomen, en ofschoon het eene gansch andere zee is die hier bedoeld wordt, namelijk, de zee der weelde, zoo is deze toch de eerste ook wederom hierin gelijk, dat, wanneer de mensch zich eenmaal aan haar blootstelt, hij ook alras zich zelven door haar overweldigd zal zien.—

Onze vaderen hebben dit goed begrepen.— Zij meenden aan hunne kinderen een spreekwoord achter te moeten laten, dat hen de twee wegen toonde, langs welke ieder steeds in duizende verzoekingen voortgaat en toezien mag dat hij niet struikele. Zij bedachten daarom het spreekwoord: *eene slonster kan meer verslonsen dan eene pronkster verpronken.*—

Dit spreekwoord is oorspronkelijk eene schilderij, waarop twee onderscheidene beelden staan; het eene, toont eene vrouw, die met alle dingen achteloos, ruw, morsig omgaat. Het ziet er haveloos met haar uit. Het mensch is met kostelijke kleedij omtooid, maar alles hangt aan haar zoo slordig, alles is zoo bevlekt, dat men niet weet wat meer te bejammeren is, de schoone kleedij die zij vernietigde of het geld dat zij er voor verkwistte. Tegen haar over staat eene tweede, zij is opgepronkt als eene paauw, maar alles zit aan haar lijf met eene orde en netheid, als of het er aan gegoten was; geen enkele kreuk of wanstallige vouw vindt men. Integendeel, is de helderheid van haar gansch gewaard zoo groot, als hetzelve in alle deelen hoogst kostbaar is. Bij beiden ziet gij even dezelfde uitgaven, bij de eerste echter geene instandhouding van hetgene zij bezit, maar eene gedurige voortgaande verkwisting, vernietiging van hetgeen zij heeft en zelfs eene overgroote ellende, in het midden van de buitensporigste uitgaven. Bij de tweede daarentegen, eene in achtneming, eene trouwe zorg voor hetgeen zij bezit, die zoo groot is, dat zij alles opoffert, tot hare eigene levensvreugde toe, om datgene in stand te houden wat zij bezit.

Zoo gaat het nu tegen over elkander voort; onderwijl de pronkster zich steeds belast met nieuwen ballast, en al netter en netter gekleed wil zijn, wil de slonster niet minder wezen; maar blijft bij de eerste ook het geringste vodje in waarde, en in kasten opgesloten, de laatste vernietigt alles, ook het beste moet naar de vuilnismand. Zóó leven zij, zoo sterven zij; de eerste laat al hare strijkjes en kwikjes aan het nageslacht na, die er slechts over treuren, dat moeder lief zoo vele centen vergooid heeft voor ijdelheden; de laatste laat niets na dan havelooze kinderen, die even als de moeder slechts slonsen en anders niets kennen.

Het zijn de beide uitersten der weelde op eene zóó keurige wijze geteekend, dat, ware ik een schilder, ik haar beide naar het leven op het paneel zoude brengen; doch dit nu niet zijnde, wil ik slechts met de waarschuwing eindigen, dat, tegen over slonsen, *zindelijkheid en orde*; en tegen over pronken, *eenvoudigheid* staan, en deze de sieraden van elk mensch, bijzonder van elke vrouw, en wel voornamelijk, van de nederlandsche vrouw zijn.

NB. Bijna had ik het vergeten op te teekenen, dat er zelfs ook een karakter bestaat, waar pronkster en slonster zich in ééne persoon vereenigt; doch wie uit de geschiedenis der laatste dagen slechts van verre bekend is met allerverschrikkelijkste bankroeten die overal plaats vinden; zal het met den schrijver dezes instemmen, dat er geen goudmijn zoo diep, geene geldwinning zoo groot is, die niet voor zulk een karakter bezwijken moeten.

De arme Donald.

Een edelman in Schotland, die tot de Roomsche Kerk behoorde, leidde een zeer afgezonderd leven, en liet zijne zaken bijna geheel door anderen verzorgen. Een zijner boeren, Donald geheeten, huurde eene boerderij, die zijne voorvaders reeds meer dan twee honderd jaren in pacht gehad hadden. De huurtijd liep ten einde, en de Rentmeester wilde de plaats niet langer aan Donald, maar liever aan een zijner vrienden verpachten. Donald deed het mogelijke, om den Rentmeester tot eene gunstiger gezindheid omtrent hem te stemmen, maar vruchteloos. Hij begaf zich naar het kasteel, om zijne belangen aan den Landheer zelven voor te dragen, maar dit gelukte hem niet, want de Portier had bevel van den Rentmeester, om Donald niet op het kasteel toe te laten.

Donald keerde bijna wanhopig terug en besloot eene uiterste, maar hoogst gevaarlijke poging te wagen. Hij beklom den muur van den tuin, op eene weinig bezochte plaats, en kwam in het huis door eene geheime deur. Het geluk wilde, dat niemand zich in dit gedeelte van het kasteel bevond, zoo dat Donald verder naar binnen gaan kon, schoon iederen oogenblik vreezende, dat iemand hem ontmoeten zou. Hij naderde zoo aan de afzonderlijke vertrekken van zijnen Landheer, in welke hij hoorde spreken, doch door scherp luisteren weldra ontdekte, dat zijne Heerschap bad. Hij verwijderde zich, tot dat het gebed geëindigd was, waarin hij had opgemerkt, dat zijn Landheer vurig de voorspraak der Heilige Maagd en van den Heiligen Franciscus had ingeroepen. Het gebed geëindigd zijnde, ging Donald niet zonder schroom naar de deur van het vertrek, vreezende, dat zijne onverwachte aanmelding kwade gevolgen hebben zou. Hij klopte zachtjens aan. »Binnen," was het antwoord. Donald deed de deur open, en trad binnen. »Wie zijt gij, mijn vriend! wat wilt gij?" zeide de Heer. Donald verhaalde hem de oorzaak zijner komst, de onheuschheid des Rentmeesters, en de onvermijdelijke ellende, die hem en de zijnen wachtte, wanneer hij de boerderij verlaten moest. De Edelman luisterde aandachtig, werd getroffen door zijne klagt, en, daar hij vroeger altijd gunstig over Donald had hooren spreken, beloofde hij hem, dat hij op nieuws de plaats in huur krijgen zou. Donald bedankte hem vurig en opregt, en vertrok. Doch in het heengaan nadenkende over hetgeen hij zijnen Landheer had hooren bidden, keerde hij weder en sprak hem dus aan: »Mijn Heer! ik heb vrijmoedig mijne belangen voor u opengelegd; gij hebt mij gunstig aangehoord, en mij en mijn gezin gered uit een dreigend ongeluk. God zegene u daarvoor! Maar het zal mogelijk te vrijpostig zijn, zoo ik u nog over eene andere zaak spreken durfde." »Neen!" was het antwoord; »zeg vrij wat u op het hart ligt." »Toen ik," zeide Donald, »uwe kamer naderde, hoorde ik u de Heilige Maagd en den Heiligen Franciscus aanroepen, en het kwam mij voor, dat gij u niet gelukkig gevoeldet. Vergeef mij, mijn Heer! maar ik vreeze, dat Maria en Franciscus beide u even ongenegen zullen zijn, als uw Rentmeester en uw Portier het mij waren. Ik was een verloren man geweest, wanneer ik mij op hen verlaten had. Maar ik heb mij regelregt tot u gewend, en gij hebt u verwaardigd mij te hooren. Als het dus uwe Edelheid behaagde, Maria en Franciscus te laten varen, die even weinig voor u zullen doen, als de Rentmeester en Portier voor mij gedaan hebben, en uwe gebeden regtstreeks tot den Heere Jezus te wenden, dan zoudt gij verhoord werden; want Hij heeft gezegd: *die tot mij komt, zal ik geenszins uitwerpen.* Vergeef mij, dat ik zoo vrij ben, u te verzoeken, hiervan de proef te nemen."

Men meent, dat de Edelman, door deze eenvoudige taal overtuigd, de aanbidding der Heiligen heeft gestaakt.

Wenken.

(Uit en naar het Hoogduitsch.)

Verontschuldig u niet met de misslagen van anderen; want hebben deze ook zoo veel kracht en gelegenheid, om het ware en goede te kennen en uit te oefenen? Bestaan er veellicht voor hen niet magtiger aanloksels en verzoekingen tot zonde? En getuigt het niet van eene kinderachtige zwakheid, zich zelven eene dwaze of slechte daad te veroorloven, wijl andere dwazen of slechten ze begaan? Om over eens anders zedelijke waarde of onwaarde te oordeelen, moet gij hem geheel kennen, — moet gij de hoedanigheid van zijnen aanleg, de maat zijner krachten, de som zijner verkregene kundigheden, met alles wat van zijne jeugd af, uit- en inwendig, voor- of nadeelig op hem werkte, naauwkeurig bepalen kunnen. Daar u zulks onmogelijk is, zoo verschoon en verdraag uwen dwalenden medebroeder; wijs hem, waar gij kunt, te regt met den geest der zachtmoedigheid. Wees echter over u zelven een streng regter.

Zoek naar waarheid en handel getrouw naar uwe overtuiging. Help, waar gij kunt, ook anderen op het spoor der waarheid, maar met voorzigheid, — met verschooning der zwakken, met minzame verdraagzaamheid van anders denkenden of dwalenden. Verlicht, maar verblind niet. Koester, verwarm, maar brand niet. Breek niet af, waar gij niet wat beters opbouwen kunt. Spot niet met hetgeen anderen heilig is en een drijfveêr tot deugd worden kan. Stoot gij echter op dwalingen, welke de ondeugd voeden, en het kwaad begunstigen, tast ze aan, roei ze uit, ruk de zondige hoogte neer, al zoudt gij ook onder hare puinhopen begraven worden.

Wees eene goede vader, moeder, echtgenoot, gade, zoon, dochter, broeder, zuster.— Wat kan de maatschappij verwachten van menschen, die zelf niet aan de eischen des kleinen stillen werkkrings, dien de Voorzienigheid hun het naast aanwees, voldoen? Wie kan van algemeene deugd en menschenliefde spreken, die voor zijne naaste betrekkingen koel is en liefdeloos?

Er is buiten den nijd geen dommer kwaad, dan gierigheid. Middelen verzamelen zonder doel, zijns eigen goud's hoeder te zijn als een noodlijdende, voor al zijn arbeid en zorgen geen ander loon te trekken, dan geld te tellen; — men zou denken alleen een waanzinnige kan gierig zijn. En niets, niets verergert het hart, verlamt den vrijen geest meer, ketent hem vaster aan het stof, vernedert hem dieper, dan gierigheid. Bid uwen vriend, dat hij u waarschuwe, als hij slechts het geringste spoor bij u mogt ontdekken, dat gij op den weg waart, om een vrek te worden, — waarschuw hem, gelijk men voor vergif waarschuwt.

Een goed gerucht is een kostelijk goed; maar lof bij de wereld is eene klinkende schel voor het oor, eene schoone zeepbel voor het oog. De menigte juicht toe wat haar roemwaardig schijnt, — en hoe klein is dikwijls in het oog des wijzen, wat den grooten hoop het eerwaardigste schijnt! Gij zoudt u schamen of — lagchen, wanneer gij hoordet, waarom gij van menig een geprezen en geëerd wordt.

Echt goud behoeft geen vorstelijken stempel, om te gelden. Slechts kinderen vermaken zich met den sierlijk vergulden legpenning.

Uwe zedelijke waarde maakt alleen uwe ware eer uit; zij alleen is, gelijk de dichter segt: »eene ster op de blootе borst, de andere naait de snijder op het kleed." — Het is niet de groote vraag, *welke* rol gij gespeeld, maar *hoe* gij die gespeeld hebt. Menig een werpt zich ongeroepen tot de vervulling eener groote rol op, en brengt juist daardoor zijne kleinheid des te meer aan den dag.

Te Paramaribo, bij J. J. ENGELBRECHT.